

1. Most bú-csut mon-dok né - ked, Te csal - fa,
Bár csá-bít lé - ha é - let, A ké - tes

rossz vi - lág!
bol-dog - ság. A mennyben vá-gyom él - ni,

A szí - vem o - da - száll: És ott a

fény ho - ná - ban Majd ö - rök - sé - gem vár!

2. Ó! Jézus Krisztus, rejtse el / Tebenned életemet, / Mert ezer tövis bántja / És tépi szívemet! / De fájdalmaim árját / Te megrovidíted, / S én dicsőítlek téged, / Mint boldog gyermeked.

3. A szívem templomában / Ott díszlik szent neved, / És békét ad a szívnek / Megváltó kereszted. / Ó! világítsd az utam, / Hogy el ne tévedjek. / S ha megfutottam pályám, / Majd véled élhessek!

4. Ó! rejtse el kegyelemből / En árva lelkemet, / Hogy egykor én is lássam / Nagy dicsőségedet. / Mert boldog az, ki végül / Tenálad kopogtat, / S még boldogabb, ki véled / Mindvégig megmarad!

5. Ó! mindenható Isten, / Te óvjad lelkemet; / S az élet szent könyvébe / Irjad be nevemet. / Az örök élet kincse / Ó! hadd legyen enyém, / Hogy dicsőséged zengjem / Majd mindörökre én.

Herberger Valerius, 1614. (1562—1627.)